

Plany

Un relat de: [Montseblanc](#)

Et trobo tan a faltar. Què feliços van ser aquells dies en que ho érem tot l'un per l'altre. Però ja ho sé. M'ho vas dir. Res dura per sempre. I després de mi en va venir una altra. Em vas dir que m'havia d'alegrar pel que havíem compartit, per tot el que em vas donar. I sí, reconec que el teu amor em va fer sentir tan viva... Recordo aquelles tardes d'hivern, jo arraulida al teu costat, escoltant els batecs del teu cor, tu omplint-me la pell de carícies tendres. L'escalfor de les teves mans quan acarones els meus pits. Hores i hores de compartir soledats i anhels. El dia que vas fer quaranta anys, l'abril entrant per la finestra i tu prometent-me que només jo omplia els teus dies i les teves nits. Sento la gent passant pel meu costat mentre ploro, no voldria que em veiessin, alguns s'aturen, em fan fotografies. Ara només el desconsol ho omple tot.

"Això és marbre?", pregunta algú...